

Sygn. akt VW 509/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Klaudia Milek

Protokolant: st. sekr.sądowy Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 11 czerwca 2015 r. i 20 sierpnia 2015 r. sprawy przeciwko D. L. c. M. i S. z domu R. ur. (...) w miejscowości B.

obwinionej o to że:

W dniu 26 listopada 2014r około godz. 18:19 w autobusie linii 154 w W. na odcinku pomiędzy przystankami (...) (...) (...) r - DW. Zachodni w czasie kontroli dokumentów przewozu osób nie okazała ważnego dokumentu na przejazd środkami komunikacji publicznej, odmówiła zapłacenia należności oraz okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie jej tożsamości, który posiadała przy sobie,

to jest za wykroczenie z art. 87a ustawy Prawo Przewozowe z dn. 15.11.1984 r.

orzeka

- 1) Obwinioną D. L. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 87 a ustawy Prawo Przewozowe wymierza karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) złotych.
- 2) Zasądza od obwinionej 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża ją kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 509/15

UZASADNIENIE

D. L. została obwiniona o to, że w dniu 26 listopada 2014r około godz. 18:19 w autobusie linii (...) w W. na odcinku pomiędzy przystankami(...) (...) (...) r - (...) w czasie kontroli dokumentów przewozu osób nie okazała ważnego dokumentu na przejazd środkami komunikacji publicznej, odmówiła zapłacenia należności oraz okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie jej tożsamości, który posiadała przy sobie, to jest za wykroczenie z art. 87a ustawy Prawo Przewozowe z dn. 15.11.1984 r.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2014 r. około godz. 18:19 w W. D. L. wsiadła z przystanku położonego przy ul. (...) r. środkowymi drzwiami do autobusu miejskiego linii (...). Bezpośrednio po wejściu do autobusu nie skasowała biletu i od razu zajęła miejsce siedzące. Nie wykonywała ona żadnych czynności, które wskazywały, aby zamierzała skasować posiadany bilet. Nie posiadała ona również dokumentu uprawniającego ją do bezpłatnego przejazdu środkami komunikacji miejskiej. Na tym samym przystanku do tego samego autobusu weszli kontrolerzy biletów. Po odczekaniu, aż wszyscy pasażerowie zakupią oraz skasują bilety, zablokowali kasowniki i rozpoczęli kontrolę biletów w w/w autobusie. Gdy

D. L. rozpoznała, iż w autobusie ma miejsce kontrola biletów, wstała z miejsca i rozpoczęła poszukiwanie kasownika, w którym mogłaby skasować posiadany bilet. Gdy następnie do D. L. podszedł kontroler biletów, oświadczyła, że posiada bilet i chciałaby go skasować. Okazała ona nieskasowany bilet 20-minutowy, który nie uprawniał do przejazdu. Kontroler biletów poinformował ją wówczas, że bilet należy skasować niezwłocznie po wejściu do autobusu i poprosił ją o okazanie dokumentu, informując ją także o możliwości opłacenia należności w kwocie 164 złote na miejscu. D. L. odmówiła okazania dokumentu tożsamości i opłacenia należności na miejscu, stwierdzając, że wysiada na najbliższym przystanku. Po dojechaniu do przystanku (...), gdy drzwi autobusu się otworzyły, D. L. zaczęła uciekać w kierunku dworca. Tuż za nią wybiegł jeden z kontrolerów biletów. D. L. została zatrzymana przez patrol Policji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionej D. L. /k. 14, e-protokół rozprawy z dnia 11 czerwca 2015 r. od godz. 00:04:30 do godz. 00:09:30/, zeznań świadka K. B. /k. 6v, e-protokół rozprawy z dnia 11 czerwca 2015 r. od godz. 00:09:59 do godz. 00:19:31/, zeznań świadka G. S. /e-protokół rozprawy z dnia 20 sierpnia 2015 r. od godz. 00:00:56 do godz. 00:10:37/, zeznań świadka T. D. /e-protokół rozprawy z dnia 20 sierpnia 2015 r. od godz. 00:10:55 do godz. 00:15:48/, a także zawiadomienia o wykroczeniu /k. 1/, kserokopii wezwania /k. 2,11, 40/, kserokopii raportu /k. 3-3v/, kserokopii pism /k. 7-10, 39, 43/, kserokopii odpowiedzi (...) /k. 41-42, 45/ oraz wezwania z Komendy Rejonowej Policji W. (...) /k. 44/.

Obwiniona D. L. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W złożonych wyjaśnieniach w zakresie istotnym dla sprawy oświadczyła, iż bilet ulgowy, który posiadała w czasie zdarzenia był przygotowany do skasowania. Wyjaśniła, iż jak tylko weszła do autobusu, kontroler całym ciałem zasłonił kasownik. Oświadczyła nadto, iż nie miała możliwości skasowania powyższego biletu z powodu tego, że kasownik został zablokowany. Wskazała, że jak poprosiła, aby umożliwiono jej skasowanie biletu, kontroler biletów odmówił jej prośbie. Obwiniona zaprzeczyła, aby odmówiła okazania dowodu osobistego. Podkreśliła bowiem, iż znajdując się przy (...) zauważyła patrol policji. Wskazała, iż gdy wysiadała i kontroler ją poprosił o dowód odpowiedziała mu, że okaże powyższy dokument policji. Wyjaśniła także, iż podeszła do patrolu policyjnego razem z kontrolerem i policjantka przekazała jej dowód osobisty kontrolerowi.

D. L. wyjaśniła nadto, iż w związku ze zdarzeniem złożyła skargę do Zarządu (...) i w związku ze skargą otrzymała jedynie lakoniczną odpowiedź, która nie dotyczyła jej skargi. Podkreśliła, iż następnie wysłała pismo do dyrektora pionu handlowego. / k. 14, e-protokół rozprawy z dnia 11 czerwca 2015 r. od godz. 00:04:30 do godz. 00:09:30 wyjaśnienia obwinionej D. L./

D. L. ma 65 lat. Jest mężatką. Z zawodu jest ekonomistką. Utrzymuje się z emerytury w wysokości około 1700 złotych. Nie była karana sędownie. Nie była również leczona psychiatrycznie ani odwykowo. /e-protokół rozprawy z dnia 11 czerwca 2015 r. od godz. 00:00:56 do godz. 00:03:02 wyjaśnienia obwinionej D. L./

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę D. L. w odniesieniu do przypisanego jej czynu.

Sąd konstruując stan faktyczny, oparł się na materiale dowodowym w postaci zeznań świadków K. B., G. S. i T. D.. Podstawę ustaleń stanowiły także dołączone do akt sprawy źródła pozaosobowe z dokumentów.

Ustalając stan faktyczny, Sąd uwzględnił także wyjaśnienia obwinionej D. L.. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej w części, w jakiej nie przyznała się ona do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 87a ustawy Prawo Przewozowe.

Za niewiarygodną należało uznać również tą część jej wyjaśnień, w której podnosiła ona, iż jak tylko weszła do autobusu, to kontroler całym ciałem zasłonił kasownik, uniemożliwiając skasowanie biletu. Wskazać należy bowiem, iż z zeznań świadka K. B. wynika, iż po wejściu do autobusu odczekał on z przeprowadzeniem kontroli na to, aż wszyscy pasażerowie zdążą zakupić oraz skasować bilety. Świadek zaprzeczył, aby zablokował kasownik, w czasie, gdy obwiniona szła do kasownika. Z zeznań w/w świadka wynika, iż obwiniona po wejściu do autobusu zajęła miejsce

siedzące i dopiero, gdy rozpoczął on kontrolę biletów, zaczęła szukać kasownika, w którym mogłaby skasować bilet. Świadek potwierdził, iż w tym czasie kasowniki były już zablokowane.

Sąd uznał za niewiarygodną również tę część wyjaśnień obwinionej, w której utrzymywała, że świadomie po opuszczeniu autobusu udała się w kierunku patrolu policyjnego, aby okazać policjantom dokument tożsamości. Wskazać należy, iż z wiarygodnej relacji świadków K. B. i G. S. wynika, iż po dojechaniu do(...) obwiniona wybiegła z autobusu, zaczęła uciekać i sama wpadła na patrol policji.

W ocenie Sądu nie było żadnych podstaw, aby kwestionować wiarygodność zeznań złożonych przez K. B. /k. 6v, e-protokół rozprawy z dnia 11 czerwca 2015 r. od godz. 00:09:59 do godz. 00:19:31/ i G. S. /e-protokół rozprawy z dnia 20 sierpnia 2015 r. od godz. 00:00:56 do godz. 00:10:37/. Osoby te są obce dla obwinionej, nie mają żadnych powodów, by przedstawiać zachowanie obwinionej inaczej niż ono wyglądało. Złożona przez nich relacja ze zdarzenia była w pełni wiarygodna, albowiem była logiczna, wzajemnie spójna oraz zgodna z doświadczeniem życiowym.

Sąd jednakowo ocenił zeznania złożone przez świadka T. D. /e-protokół rozprawy z dnia 20 sierpnia 2015 r. od godz. 00:10:55 do godz. 00:15:48/. Oceniając zeznania w/w świadka Sąd miał na względzie, iż świadek nie brał udziału w kontroli biletowej obwinionej, gdyż przeprowadzał wówczas kontrolę innej pasażerki, wraz z którą opuścił autobus. W złożonych zeznaniach świadek potwierdził, iż następnie, gdy jechał drugim autobusem przy (...) widział obu kontrolerów w towarzystwie kobiety oraz znajdujący się w pobliżu radiowóz policyjny.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dowodach pozaosobowych, które zostały na rozprawie uznane za ujawnione. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Obwinionej D. L. zarzucono popełnienie wykroczenia kwalifikowanego z art. 87a ustawy Prawo Przewozowe z dn. 15.11.1984 r.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy Prawo Przewozowe umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Artykuł 33a ustawy Prawo Przewozowe stanowi natomiast, iż przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu (ust. 1). Z treści niniejszego artykułu wynika również, iż przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona ma prawo m.in. w razie odmowy zapłacenia należności – żądać okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie tożsamości podróżnego i w razie niezapłacenia należności i nieokazania dokumentu – ująć podróżnego i niezwłocznie oddać go w ręce Policji lub innych organów porządkowych, które mają zgodnie z przepisami prawo zatrzymania podróżnego i podjęcia czynności zmierzających do ustalenia jego tożsamości (ust. 7). Zgodnie z powołanym przepisem, w tym ostatnim przypadku do czasu przybycia funkcjonariusza Policji lub innych organów porządkowych, podróżny obowiązany jest pozostać w miejscu przeprowadzania kontroli albo w innym miejscu wskazanym przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego albo osobę przez niego upoważnioną (ust. 8).

Jednakowe w swojej wymowie uregulowania zawiera uchwała Nr XLVII/1273/2012 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie Regulaminu przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W..

Artykuł 87a ustawy Prawo Przewozowe stanowi, że podróżny, który w czasie kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu, mimo braku odpowiedniego dokumentu przewozu, odmawia zapłacenia należności i okazania dokumentu, umożliwiającego stwierdzenie jego tożsamości, podlega karze grzywny. Przepis ten penalizuje zatem zachowanie podróżnego, który nie posiadając ważnego dokumentu przewozu odmawia zapłacenia określonej przez przewoźnika należności i jednocześnie odmawia okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie jego tożsamości.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż obwiniona swoim zachowaniem wyczerpała dyspozycję art. 87a ustawy Prawo Przewozowe. Nie podlega bowiem żadnej dyskusji, iż obwiniona zajęła miejsce w środku transportowym, tj. miejsce siedzące w autobusie miejskim, nie kasując po wejściu do autobusu posiadanego biletu i w czasie przeprowadzonej kontroli nie posiadała skasowanego biletu uprawniającego do przejazdu środkami komunikacji miejskiej. Nie ulega również wątpliwości, iż pomimo kierowanej do niej przez kontrolera biletów prośby, obwiniona odmówiła zapłacenia opłaty dodatkowej. Nie okazała ona również na żądanie kontrolera biletów dokumentu umożliwiającego stwierdzenie jej tożsamości.

Wymierzając obwinionej karę, Sąd kierował się przesłankami zawartymi w art. 33 kw i ustawowymi granicami zagrożenia przewidzianymi przez ustawodawcę, oceniając zwłaszcza stopień społecznej szkodliwości czynu, a także cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do obwinionej. Wymierzając karę Sąd miał też na względzie rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, a także właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionej, jej stosunki rodzinne.

Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości zachowania obwinionej jako wysoki. Zachowanie obwinionej godziło w interesy przewoźnika świadczącego usługi transportu zbiorowego. Obwiniona w czasie zdarzenia zamierzała skorzystać z komunikacji miejskiej nie kasując posiadanego przy sobie biletu, następnie odmówiła kontrolerowi biletów zapłacenia należności i okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie tożsamości.

Mając to na uwadze, Sąd wymierzył obwinionej karę grzywny w kwocie 150 złotych, uznając, że kara ta stanowi wystarczającą reakcję na czyn D. L.. Sankcja ta uwzględnia możliwości majątkowe obwinionej. Zdaniem Sądu obwiniona będzie w stanie ją zapłacić. Wymierzona kara grzywny będzie również miała pozytywny wpływ na kształtowanie świadomości społecznej oraz będzie stanowiła wystarczający bodziec dla osiągnięcia względem obwinionej pożądaných celów zapobiegawczych oraz wychowawczych.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył jej opłatę w wysokości 30 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.